

Vardagens många handa. Allt har sin tid!

Korridoren är tom. Sjukhuset känns öde. Lampor släcks och tänds. Hissen åker upp och ner, men allt känns ödsligt och en aning skrämmande. En ensam man, en mor med ett barn i famnen, några ungdomar som tycks gått vilse, allt i sjukhusets enormt stora entré. Det är torsdagskväll och det ser ut som om allt stannat av.

I förmiddags var det på ett helt annat sätt.

Folk som sprang fram och tillbaka, personal i sina arbetskläder, rödakors värdinnor, som ledsagade de, som hade behov av att hitta rätt. Utanför sjukhuskyrkans dörr en gråtande kvinna. Hennes fråga: har du tid en stund får mig att säga ja, fast jag borde fått lite mat i magen. Hon och jag samtalar en stund om livets skörhet – att livet tar slut – men hon kan inte acceptera, att hennes bästa väninna är på väg att dö. Den eländiga cancer!!... Inte nu ... inte idag. Vi tänder ett ljus och beder en bön. Jag ser henne långsamt ta sig till hissen och upp till sin väninna. Kanske människors möten borde vara just så... dela ett ord eller två.

Under mina snart 36 år som sjukhuspastor har jag haft oräkneliga samtal.

Varje samtal har varit unikt. I samtalen har jag mött behovet av någon som lyssnar när livet värker och gör oss illa. Någon att dela sina existentiella frågor med. Dela sin frustration över vården och över värken. Dela tankar om livet efter döden och livet efter sjukhusvistelsen. Få berätta en hemlighet. Dela med sig av sin egen livsberättelse. Dela hopp och förtvivlan. Dela sin tro på en Gud och sina tvivel på hans existens.

Torsdagens eftermiddag var jag tillsammans med två personalgrupper. Den ena gruppen kom till sjukhuskyrkans lokaler för att få reflektera över sitt arbete. Jag tänder ett ljus och jag hör hur någon i gruppen suckar och säger "vad skönt-levande ljus och en skön stol att sitta på!" De har en hel del etiska dilemman att prata om. Frågor som inte har några givna svar och som får oss alla i rummet att känna stor bävan för alla svåra beslut som måste fattas dagligen. Medan jag blåser ut ljuset, tänker jag att den här reflektionen borde haft mera tid. Men personalen är stressad och måste snabbt bryta upp. De är alldeles för få och det är otroligt mycket att göra på avdelningen. Kan inte låta bli att fundera över hur det var på 80 talet. Då fanns det mer tid för sjukhusets personal till fortbildning och reflektion. Men nu är det en annan tid. Allt har sin tid.

Jag skyndar mig till en annan avdelning. De har behov av ett krissamtal. En i personalen har oväntat avlidit och en hel avdelning är i sorg. Vi möts, samtalar och tröstar varandra och bokar en tid nästa vecka för en minnesstund i vårt meditationsrum.

På vägen ner till våra lokaler möter jag en bekant... vi delar några minnen och gläds en stund tillsammans över barn och barnbarn.

Jag passerar en avdelning som jag inte besökt på länge. Går in och tar kontakt med en av sjuksköterskorna. Delar med mig av en folder som jag har om Andlig vård i vården. Hon inbjuder mig att komma till en arbetsplatsträff för att informera om sjukhuskyrkans arbete och vi bokar in en dag som passar.

När jag väl är på mitt rum får jag ett beredskapssamtal.

Intensivvårdsavdelningen vill att jag kommer till dem för att möta närstående i en svår situation.

Jag delar deras sorg och ångest. Respiratorsavstängning? Omöjligt... men ändå nödvändigt?? Frågorna är många. Liv eller död- vem bestämmer??

Det börjar bli sent.

Dags att åka hem.

Entrén ligger stilla och tyst och människorna på sjukhuset är ensamma.

En ensam mor med sitt barn, en ensam man och några vilsna ungdomar som jag visar vägen till pendeltåget. Vi vandrar vägen tillsammans – till pendeltåget. Samtalar om att sjukhuset är stort och att deras kompis troligtvis kommer att överleva sitt suicidförsök.

Christina Wåhlin